

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Τα νέα τελεσίγραφα για την άνευ όρων παράδοση έχουν επιδοθεί. Τα λόγια δεν μπορούν να πουν τίποτα μπροστά στις πράξεις. Η άνευ όρων παράδοση που μας ζητούν έχει ξεκάθαρο στόχο να εγκαταλείψουμε τον ουρανό. Ναι, ο νέες σταυροφορίες δεν έχουν ως αντικείμενο κάποιους ιερούς τόπους, αλλά τον ουρανό. Το άυλο, το άπιαστο και ίσως το μηδαμινό για πολλούς. Όπως το αίμα ποτίζει τα γη και τη θάλασσα εδώ και αιώνες έτσι και τώρα θέλει να βάψει τον ουρανό. Είναι αλήθεια πως παγιδευτήκαμε για αμέτρητα χρόνια στην ιστορία που έγραψαν αυτοί που δεν χόρτασαν ποτέ από λεηλασία και καταστροφή. Έγινε πράγμα φυσικό για τον άνθρωπο το τρίπτυχο λεηλασία – ιδιοκτησία και χάραξη συνόρων. Τόσο που να μην υπολογίζει ούτε τι μπορεί να υπήρχε πριν, αλλά κυρίως να μην μπορεί να σκεφτεί αν μπορεί να υπάρξει κάτι διαφορετικό μετά από μια κοινωνία απόλυτης βαρβαρότητας. Κι αν κάποτε αυτός ο κόσμος ονειρεύτηκε και έκανε πραγματικές εφόδους στον ουρανό, οι κλειδοκράτορες της εξουσίας και της αδηφάγου απληστίας έχουν βάλει ως στόχο να πάρουν την εκδίκησή τους και να εξορίσουν όσους τόλμησαν να πιστέψουν και πολύ περισσότερο να συμβάλουν σε τέτοιες αποκοτιές.

Γι αυτό θέλουν να εκδικηθούν και να εξορίσουν αυτό το άπιαστο. Το ανέγγιχτο. Προσπαθούν να παγιώσουν την κυριαρχία τους εισάγοντας τον κόσμο σε μια νέα εποχή. Την εποχή του σκυφτού και παραιτημένους ανθρώπου. Και για όσους δεν υποκύψουν έρχονται να διατάξουν με τελεσίγραφα. Έρχονται να κλέψουν τα μικρά κομματάκια του ουρανού από τον καθένα. Έρχονται να σβήσουν σα να ήτανε λυχνάρια τα αστέρια και να εναρμονίσουν το σκοταδισμό της εξουσίας τους με το φυσικό σκοτάδι του νυχτερινού ουρανού. Έρχονται και πάλι να λεηλατήσουν, να κάψουν, να χαράξουν και πάλι σύνορα. Όχι στη γη ούτε στη θάλασσα, αλλά σε αυτό που αποτελεί τον καμβά που τον χρωματίζουν τα όνειρα και οι πόθοι όσων αδούλωτοι συνεχίζουν να βάφουν με τα με τα πινέλα τους κάτι από το ελεύθερο μέλλον της ανθρωπότητας. Κρατούν ζωντανό το χρωστήρα τους και διαλέγουν τα χρώματά τους από τα πιο φωτεινά χρώματα της παλέτας που τροφοδοτείται και ανανεώνεται στις αγωνίες και στους αγώνες κάποιων ανυπόταχτων.

Τι να κάνουμε τώρα που οι άρπαγες μας κλέβουν εκτός από τη γη και τον ουρανό; Τώρα που μας κλέβουν εκτός από τις ζωές ακόμα και τη δυνατότητα να ονειρευόμαστε; Όσοι κρατούν για πάντα σα φυλαχτό στην καρδιά τους μερικές σταγόνες ουρανό να οργανώσουν τις νέες πολιτοφυλακές των ονειροβατών. Να σμίξουν στο μέτωπο εκείνων που μπορεί τα πόδια τους να είναι στυλωμένα στη γη αλλά με τα δάχτυλά τους μπορεί να αγγίξουν τα σύννεφα. Ακόμη κι αν οι ηλιαχτίδες ξεγλιστρούν μέσα από τα δάχτυλα και τα ουράνια τόξα μοιάζουν να καθρεφτίζονται απατηλά στις κόρες των ματιών είναι αυτά τα στοιχεία τα οποία απαραίτητως πρέπει να διαφυλαχθούν. Να μείνουν ζωντανά. Τώρα που με συρματοπλέγματα θέλουν να τυλίξουν τους αιθέρες και κάνουν ότι μπορούν για να εξορίσουν τη σκέψη, τώρα ας σμίξουμε με τα αποδημητικά πουλιά κι ας δέσουμε στα ισχνά τους πόδια τα μηνύματα του ελεύθερου αύριου. Παρακαταθήκες του σήμερα που θα πέσουν σα βροχή λυτρωτική στα κλουβιά των φυλακισμένων της εποχής ου σκοτεινιάζει επικίνδυνα. Όσο κι αν προσπαθήσουν τον ουρανό αι τα όνειρα να λεηλατήσουν δεν θα τα καταφέρουν ούτε σύνορα θα μπορέσουν να χαράξουν. Όσα πουλιά κι αν φυλακίσουν σε κλουβιά πάντα το πνεύμα της εξέγερσης θα ταξιδεύει και θα πετάει αδούλωτο φωτίζοντας το δρόμο εκείνο όπου μια μέρα τα όνειρα των κολασμένων θα πάρουν την εκδίκησή τους....

